

койѣто царува. О! колко едниѣ царѣ е злополученѣ, когагато е изложенѣ на коварствата на злыѣ чловѣ-цы! Той е загубенѣ ако не отблѣсне ласкателството, и а ако не обыча тѣзи които му казватъ дързновенно истевинната. Ето размышленіята които правяхъ въ мое-то з злополучіе; и си припомняхъ сичко което бѣхъ слу-шалалъ отъ Ментора.

„Между туй Метофисъ ма проводи къмъ горыѣ на в пустынята на Оазиса (а) заедно съ своитѣ робы за да а служж съ тѣхъ и да пазиж стадата му.“

Тука Калипеа пресѣче думата на Телѣмаха, като му у рече: „Твърдѣ добръ! какво сторихте тогасъ выи, койѣто бѣхте предпочели въ Сицилія смъртыта отъ роб-ството?“

Телѣмахъ отговори: „Моята злочестина растѣше все е повече; немахъ вече бѣдното утѣшеніе да правиж изборъ между робството и смъртыта; принуденѣ бѣхъ да а станж робъ, и да исчерпихъ, тѣй да рекж, сичката жесестокость на сѣдбата; не ми оставаше вече никол надѣжда, и нито дума даже можахъ да кажж въ полѣза на моето избавенъе.

„Менторъ ми каза послѣ че былъ продаденѣ на Етіопіопляны, и че той отишьль съ тѣхъ въ Етіопія. Кололкото за мене, азъ стигнахъ въ ужасныѣ пустыни. Тамамъ друго са не вижда освѣнь горещъ пѣськъ по-срѣрѣдъ полѣныѣ; снѣгове които са не топѣхъ никогы, праравѣхъ една постоянна зима на върховетѣ на горы-тѣ; в; и за пасище на стадата са намѣрватъ трѣвы само межежду стръмныѣ на тѣзи отвѣнены горы. Долицата еж к тамъ толкози дълбоки, щото сълицето насила мо-же е да ги освѣти съ лучитѣ си.

„Въ тѣзи мѣста азъ не намѣрихъ други чловѣ-цы и освѣнь пастыри дивы колкото и самото мѣсто. Тамамъ азъ минувахъ нощитѣ да оплаквамъ своето не-щасастіе а днитѣ да вървиж подиръ стадата за да избѣг-нахъ к отъ скотската ярость на единѣ отъ първыѣ робы, койѣто съ надѣжда да добые свободата си клеветѣше

(а) а) Тука са разумѣва Ливійската пустыня, дѣто са намѣрватъ Оазисыѣ.